

Nguyễn Thu Trâm

SAO KHÔNG XUỐNG ĐƯỜNG?

Nguyễn Thu Trâm

Vậy là ngày mai họ đưa hai người yêu nước Việt Khang và Trần Vũ Anh Bình ra tòa. Lại một phiên tòa của những kẻ bán nước xét xử người yêu nước như nhiều phiên tòa từng diễn ra trên đất nước Việt Nam suốt từ 37 năm nay. Những phiên tòa phi lý vô nhân và bất công đã khiến cho hàng chục ngàn gia đình nát tan ly loạn vì người thân của họ vì quá yêu nước mà lụy vòng lao lý tù đày mà không ít người trong số đó, sau phiên tòa rồi không bao giờ trở về nữa.

Và ngày mai này đến lượt các anh phải ra tòa chỉ bởi các anh đã nói thay cho triệu người Việt Nam về nỗi ưu tư trước thảm họa mất nước, trước nguy cơ bị diệt vong hay đồng hóa của giống nòi.

Có đâu trên thế gian này lòng yêu nước cần phải được kín giấu, nếu không muốn bị xỉ vả, bị đầu tố, bị giam cầm tra tấn và bị tù đày?

Có đâu trên thế gian này sự gian trá, lường láo, bịp bợm và phản trắc lại được tôn vinh là quang vinh muôn năm, là đời đời sống mãi... ?

Truyền thuyết một mẹ trăm con của Việt Tộc khiến người Việt gọi nhau bằng hai tiếng “Đồng Bào” nghe gần gũi thân thương và cao cả quá, nhưng sao lại mỉa mai và nghịch lý đến thế này, sao lại vì bất đồng chủng mà quay lại giết hại đồng bào mình?

Sao lại “Quan san muôn dặm một nhà, bốn phương vô sản đều là anh em” mà lại không anh em với những người cùng mình sinh ra từ một bọc trứng?

Phải chăng vì đất nước này vốn tồn tại nhiều nghịch lý, nên con người ta cảm thấy bình

thường trước nghịch lý và phản cảm trước những cái chân thiện mỹ?

Đâu rồi những ngày sinh viên, trí thức, Phật tử miền nam xuống đường chống lại cuộc chiến tranh ngăn chặn làn sóng đỏ của chính thể Quốc Gia đang bảo vệ nền tự do cho đồng bào Nam Việt trước họa xâm lược của cộng quân Bắc Việt?

Đâu rồi phong trào “Hát cho đồng bào tôi nghe và nghe đồng bào tôi hát”? Đâu rồi phong trào vận động người dân đấu tranh đòi chấm dứt cuộc chiến chống cộng của chính phủ Việt Nam Cộng Hòa, phản đối sự hiện diện của quân đội đồng minh Hoa Kỳ trên đất nước Việt Nam trong cuộc chiến tranh Quốc-Cộng, đòi lật đổ chính quyền Nguyễn Văn Thiệu, đòi Hoa Kỳ phải rút hết quân đội ra khỏi miền Nam Việt Nam, để cho “Bác cùng chúng cháu hành quân vào Sài Gòn...” đánh đổ giai cấp tư sản xanh để xây dựng

nền giai cấp tư sản đỏ? Đâu rồi hàng hàng lớp lớp người dân Sài Gòn và cả Miền Nam phải đánh đổi hết cả gia sản và cả tính mạng của mình nữa để vượt biển đi tìm tự do, bởi những bài xích tự do của những sinh viên trí thức này.

Trương Thìn

Đâu rồi sinh viên y khoa Trương Thìn, Đâu rồi các nhà thơ Lê Văn Ngăn, Lê Gành, Trần Vàng Sao, Trần Phú Nhạc, Đông Trinh, Đoàn Khắc Xuyên, Hoàng Nghĩa? Đâu rồi các nhạc sỹ Trần Quang Long, Miền Đức Thắng, Tôn Thất Lập, Trương Quốc Khánh, Trần Long Ẩn, Nguyễn Văn Sanh, La Hữu Vang, Nguyễn Xuân Tân, Nguyễn Tuấn Kiệt, Nguyễn Nam, Nguyễn Phú Yên,.. Vũ Đức Sao Biển, Xuân An, Hải Hà, La Hữu Vang với “Dậy Mà Đi” “Tổ Quốc Ơi Ta Đã Nghe”, “Hát Trong Làn Khói Đạn”?

Đâu rồi các “Hội Tết Quang Trung Sài Gòn” năm 1967? Đâu rồi “Đêm nhạc Tôn Thất Lập” ở Đại học Dược khoa Sài Gòn năm 1967? Đâu rồi “Đêm thơ nhạc” ở Đại học Sư phạm Huế vào tháng 12 năm 1967 xuống đường, với các chiến dịch đốt xe tăng Mỹ, để đón xe tăng của Nga Xô Trung Cộng vào nghiền nát hàng ngàn đồng bào đang trên đường lánh nạn, trước khi húc đổ cổng Dinh Độc Lập và treo ngọn cờ máu lên nóc dinh để báo hiệu sự cáo chung của một nền tự do dân chủ của dân tộc.

Tôi không biết từ sau ngày miền Nam bị hoàn toàn nhuộm đỏ nhờ sự đóng góp không nhỏ cả các sinh viên, trí thức, thi sỹ, nhạc sỹ và của các anh, đã có ai trong số các anh lại phải cũng đồng bào miền Nam băng rừng, vượt biển đi tìm tự do? Có ai trong số các anh phải vĩnh viễn nằm lại dưới lòng biển lạnh, và có ai đã may mắn đến được bến bờ tự do, để các anh có thể thấy được cái giá trị đích thực của tự do cũng như cái giá mà con người phải trả để đạt được nó. Bởi do cái thói tục ở đời khi người ta đang có cái gì trong tầm tay thì không biết trân trọng giữ gìn, thậm chí còn “xuống đường” chống báng lại nó, để khi nó vượt khỏi tầm tay thì con người ta lại phải quay quắt kiếm tìm mà cuộc tìm kiếm không phải chỉ trả giá bằng bạc vàng mà còn bằng chính cả mạng sống.

Nhạc Sỹ La Hữu Vang Nhạc Sỹ Trần Long Ân

Các anh Trương Thìn, Lê Văn Nuôi, Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Hiếu Đằng... Các anh có công lớn lắm trong công cuộc đánh đuổi đế quốc Mỹ ra khỏi miền nam tự do để tiếp rước đế quốc Đại Hán về cho cả mọi miền đất nước. Lịch sử đảng cộng sản đã ghi nhận công lao của các anh rằng: “Có lẽ trong lịch sử đấu tranh giải phóng dân tộc, chưa có cuộc “ra quân” nào của giới trí thức rầm rộ và có ảnh hưởng trực tiếp, sâu rộng như phong trào Hát cho đồng bào tôi nghe. Phong trào này đã góp phần không nhỏ trong việc tập hợp

thanh niên, học sinh, sinh viên tham gia phong trào đấu tranh tại các đô thị miền Nam Việt Nam trong những năm chiến tranh.”. Vàng, chúng tôi cũng xác nhận rằng các anh là các công thần của chế độ cộng sản. Nhưng hiện giờ các anh đang làm gì? Ở đâu và đang sinh sống ra sao? Sao không xuống đường biểu tình chống Trung Cộng?

Các anh có biết rằng hiện nay, có nhiều người thuộc thế hệ các anh, thuộc thế hệ em, cháu các anh cũng vì lòng yêu nước, nhưng hơi khác các anh một chút- là họ yêu nước mà không yêu CNXH- điểm giống các anh là họ cũng đã làm thơ cũng đã viết nhạc, nhưng thơ của họ đơn sơ, không đồ sộ như những tập san Đồng Dao, Đối Diện, Đứng Dậy của các anh, thơ của họ chỉ mộc mạc như tâm hồn của họ rằng: “Vi Danh Dự Dân Tộc, Chống Giặc Tàu – Vi Tương Lai Đất Nước, Chống Tham Nhũng” và nhạc của họ cũng giản dị chân chất như tâm lòng người Nam bộ chứ không được đồ sộ như những tập nhạc “Hát cho đồng bào tôi nghe” – tức Chúng ta đã đứng dậy – với lời tựa hùng hồn sắt máu của anh Huỳnh Tấn Mẫm năm xưa. Ấy vậy mà họ đã bị bắt giam cầm, bị tra tấn và ngày mai đây họ phải ra tòa để bị xét xử về tội yêu nước, về ý thức và tinh thần dân tộc chứ không phải tinh thần quốc tế vô sản.

để bị xét xử về tội yêu nước, về ý thức và tinh thần dân tộc chứ không phải tinh thần quốc tế vô sản.

Các anh có biết những vụ việc này không?
Các anh suy nghĩ như thế nào?
Sao các anh không tiếp tục “Hát cho đồng bào tôi nghe và nghe đồng bào tôi hát” nữa đi?
Sao các anh chỉ biết chống lại những người xây dựng và bảo vệ tự do, mà không dám chống lại những người mang đến thảm họa cho đất nước và tai ương cho dân tộc?
Sao các anh chỉ dám chống lại những người biết tôn trọng các anh, tôn trọng cả phẩm giá làm người của đồng bào các anh, mà các anh không biết chống lại những người đang chà đạp mọi quyền tự do căn bản của các anh và của cả dân tộc này?

Sao các anh chỉ chống lại và bức tử một thể chế chính trị đã xây dựng và bảo vệ cho các anh đầy đủ mọi quyền tự do, kể cả quyền được chống lại họ mà các anh không biết chống lại một chế độ độc tài toàn trị đã tước đoạt của các anh và đồng bào các anh hết tất cả mọi quyền tự do, dân chủ cũng như quyền làm người và họ đang công rần về cắn gà nhà và đang rước cả voi về dày má Tổ?
Các anh Trương Thìn, Lê Văn Nuôi, Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Hiếu Đằng... và các thi sỹ nhạc sỹ, các sinh viên trí thức của Việt Nam đang ở đâu?